

Arrest

nr. 138 653 van 16 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Chinese nationaliteit, behoort u tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en verklaarde u afkomstig te zijn uit de provincie Sichuan, Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). U woonde er samen met uw familie in het dorp Wozou. In Tibet ging u tot de zesde graad naar de Shu Zu school, gelegen in de buurt van uw dorp. Omdat u niet graag naar school ging en omwille van financiële redenen zette u uw studies niet verder. U ging de dieren hoeden en werken op de gronden van uw familie. Wanneer u ongeveer 16-18 jaar oud was startte u met het verhandelen van allerlei producten zoals dierenhuid en boter. Ook werkte u enkele maanden als chauffeur. Ongeveer tien jaar later, in 2007, opende u een theewinkel in het centrum van Ganzi district. Op 14 maart 2008 vonden er protesten plaats in Lhasa die al snel verspreidden naar andere gebieden in Tibet zoals Ganzi district. Hier vond een betoging plaats op 18 maart 2008 waar u aan deelnam. Tijdens

de betoging werden mensen gefilmd. Wanneer u later die dag terugkeerde naar uw theewinkel werd u opgewacht door meerdere politieagenten. Ze verplichtten u om uw winkel te sluiten voor enige tijd. Sinds de opstand van 18 maart 2008 werd er meer gecontroleerd door de Chinese politie. Zo moest u uw identiteitskaart vaker laten zien en kwamen er Chinese (politie)spionnen naar uw theewinkel die u opnieuw opende.

Omdat er mensen waren die de betoging filmde, u schrik had om herkenbaar te zijn op de beelden en u geen vrije meningsuiting had in Tibet, besloot u om Tibet in 2009 te verlaten. Vervolgens reisde u met een vliegtuig naar Lhasa. Vanuit Lhasa ging u met behulp van een smokkelaar per auto verder naar Dram waar u via de rivier de grens met Nepal overstak. Hierna kwam u in het opvangcentrum in Kathmandu aan, vanwaar u met een bus verder reisde naar Delhi te India. Na uw aankomst in India in mei 2009, verbleef u één nacht in Delhi. De volgende dag reisde u verder naar Dharamsala waar u ongeveer 20 dagen verbleef. Vervolgens ging u gedurende acht tot negen maanden naar de Tibetan Transit School (TTS) in Dharamsala. U beëindigde uw studies omdat u niet graag studeerde. Nadat u twee tot drie maanden in Delhi verbleef, ging u werken in het Tehur hotel dat eigendom is van een klooster. U verbleef en werkte hier meestal tot uw vertrek uit India. Intussen reisde u naar verschillende plaatsen in India en keerde u één keer terug naar Nepal.

Enkele maanden voor uw vertrek uit India ondervond u problemen met uw RC (Registration Certificate). U was tien tot vijftien dagen te laat om uw RC te verlengen waardoor u deze niet meer kon hernieuwen. Vervolgens ontmoette u een man in Delhi die uw RC kon (laten) verlengen. U betaalde de man 3000 Indische roepie maar kreeg uw RC nooit terug. Met behulp van een smokkelaar die u een vals paspoort bezorgde, verliet u India in september 2011. U reisde met een vliegtuig naar Hong Kong en Irak. Hierna reisde u met verschillende vervoersmiddelen en doorheen meerdere landen tot in België. Op 24 oktober 2011 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een document van het opvangcentrum te Dharamsala, uw Chinese identiteitskaart, uw Chinees rijbewijs, een foto, uw Green Book en een kopie uit de hukou van uw broer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Chinees rijbewijs, Chinese identiteitskaart en Green book) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Sonum Tenzin (alias Setu, Situp, Sonam Namgyal en Sonam Tenzin Karze), geboren op 8 februari 1982 en geboren te Ganzi, Sichuan provincie. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS 1 p.2-3/13 en gehoorverslag CGVS 2 p.3-9/21) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2009 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw protestactie in de VRC en uw jarenlange verblijf in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 2009 verbleef u van mei 2009 tot september 2011 in India. U verbleef eerst 20 dagen in Dharamsala en ging nadien zeven tot acht maanden naar de Tibetan Transit School. Nadien verbleef u twee tot drie maanden in Delhi alvorens u naar het Tehur hotel ging. U verbleef en werkte hier sporadisch tot aan uw vertrek uit India. Ondertussen reisde u rond in India en ging u één naar Nepal.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. U verklaarde dat u te laat was om uw RC te verlengen in een kantoor in Delhi en u nadien uw RC aan een man gaf die dit document tegen betaling zou verlengen. U zou uw RC niet hebben teruggekregen en India enkele maanden later hebben verlaten. Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardige omwille van volgende redenen. Vooreerst legde u verschillende tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin u uw RC verkreeg en de jaarlijkse verlengingen die hiermee gepaard gingen. Zo beweerde u tijdens het eerste interview op het CGVS dat u uw RC verkreeg nadat u een jaar naar TTS ging en u deze school bijgevolg reeds had verlaten. Tijdens het tweede interview op het CGVS gaf u aan dat u slechts acht tot negen maanden naar de TTS ging en uw RC gedurende deze periode verkreeg (zie gehoorverslag CGVS 1p. 5-6/13, gehoorverslag CGVS 2 p.13/21). Hierdoor wekt u de indruk dat u de datum waarop u uw RC verkreeg en de periode van verlenging bewust wijzigde gezien u reeds tijdens het eerste interview werd gewezen op verschillende tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Ook gaf u enerzijds aan dat Tibetanen geen rechten hebben in India en gaf u als persoonlijke ervaring de problemen aan die u ondervond met de verlening van uw RC, terwijl u anderzijds meermaals verklaarde dat u een RC geen belangrijk document vindt (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7/13 en gehoorverslag CGVS 2 p.14-15/21). Des te opmerkelijker is het, gezien uw desinteresse in deze documenten, dat u toch 3000 Indische roepie zou betaald hebben om dit document alsnog te verlengen maar drie maanden lang niet informeerde naar de verlening van uw RC en geen poging ondernam om het document alsnog in uw bezit te krijgen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.14-15/21).

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u niet bent van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India hield u de volgende redenen aan. Ten eerste gaf u aan dat u India verliet omwille van de discriminatie tegenover Tibetanen. Wanneer naar uw persoonlijke ervaring hieromtrent werd bevraagd, verwees u naar eerder vermeld incident in verband met de verlenging van uw RC. Deze verklaring wordt echter niet geloofwaardig bevonden door het CGVS (zie supra). Het vermoeden bestaat immers dat u bewust uw RC achterhoudt. Vervolgens spreekt dit ook uw bewering tegen dat het gevaarlijk is om terug te keren naar India zonder documenten. Ten tweede verklaarde u dat u over documenten wilt beschikken om uw familie te bezoeken in Tibet. Bijgevolg haalde u geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw verklaringen dat een RC geen betrouwbaar verblijfsrecht garandeert en Tibetanen geen rechten hebben in India, blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er

redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. Hoewel u tijdens de interview die plaatsvonden op het CGVS zeer spraakvaardig en verbaal sterk blijkt te zijn (zie gehoorverslagen CGVS), was u niet in staat om spontane en duidelijke verklaringen af te leggen i.v.m. uw reisvoorbereidingen en reisweg. Zo antwoordde u meermaals afwijkend i.v.m. uw reisvoorbereidingen, en bleef u vaag en tegenstrijdig over uw reisweg (zie gehoorverslag CGVS 2 p.16-19/21). Tenslotte is het uiterst merkwaardig dat u in eerste instantie verklaarde dat u zich niet herinnerde welke naam in uw vals paspoort vermeld stond (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7/13), terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat u de naam wel wist en u deze zou gelezen hebben in het paspoort. Verder was u onwetend over de andere gegevens die in het paspoort vervat waren (zie gehoorverslag CGVS 2p.16-19/21). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit en reisdocumenten is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Bovendien kan u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar een voor u onbekend land zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 900.000 Indische roepie, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat u niet over een IC beschikte overtuigt immers niet (zie supra).

Gelet op uw ongeloofwaardige ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Betreffende de andere voorgelegde documenten zijnde de hukou van uw broer, foto en het document van het opvangcentrum, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Verder dient het CGVS te vermelden dat u enkel een document van het opvangcentrum voorlegde maar geen verdere inspanningen leverde om uw verblijf in India te staven (zie gehoorverslag CGVS 2 p.2;8-9/21). Hoewel u verschillende keren werd gewezen op het belang van documenten, legde u geen documenten voor van de school in India waar u naartoe ging, alsook niet van het hotel waar u werkte (zie verklaring DVZ p.1 en gehoorverslag CGVS 2 p.8-9/21).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.*

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 35 stukken.

In een aanvullende nota voegt verweerder één rapport met objectieve informatie bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC). Verzoeker beweert met een vals paspoort naar Europa te zijn gereisd. In zijn bestreden beslissing achtte de commissaris-generaal deze illegale reisweg ongeloofwaardig, gezien verzoeker daaromtrent geen plausibele verklaringen kon afleggen. In zijn verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn illegale reisweg, doch hij komt niet verder dan het minimaliseren van zijn onvermogen om deze reisweg te verduidelijken. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om de vele concrete vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich steunt te weerleggen met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Na raadpleging van dat dossier stelt de Raad vast dat de concrete vaststellingen allen daarin steun vinden en deugdelijk zijn. Aan verzoekers beweerde illegale reisweg kan geen enkel geloof gehecht worden, waardoor de commissaris-generaal in redelijkheid kon besluiten dat verzoeker de werkelijke toedracht van zijn reis wenst te verhullen en de daarbij gebruikte Identity Certificate (IC) voor de asielinstanties achter te houden. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker verder de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een *"geïndividualiseerd onderzoek"*, hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet in bezit is van een IC, merkt de Raad vooreerst op dat aan die bewering geen enkel geloof gehecht kan worden, doch dat supra reeds werd vastgesteld dat verzoeker zijn IC voor de asielinstanties achterhoudt. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker opnieuw de toegang kan verwerven tot India indien hij zich met zijn IC aanmeldt bij het Indiase consulaat te Brussel, alwaar er een terugkeervisum op het IC zal worden aangebracht (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p. 21-22). Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker actueel niet in het bezit van zijn IC zou zijn, dan nog blijkt verzoeker over de mogelijkheid te beschikken om opnieuw de toegang te verwerven tot India. Zo blijkt uit dezelfde informatie dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd zoals verzoeker beweert, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in de mogelijkheid verkeert om, zo hij effectief zijn IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om

terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC en ook met dat document India had verlaten. De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indische ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er *“geen garantie”* is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p. 21-22).

De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel

2.3.2.2. Inzake de ‘reële bescherming’ van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als ‘eerste land van asiel’ kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *“informeel statuut”* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op zijn verklaringen op het gehoor waarin hij aangaf problemen te hebben ondervonden met de verlenging van zijn RC (gehoorverslag p. 14).

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. Aan de verklaringen van verzoeker dat de ambtenaar een verlenging van zijn RC weigerde gezien hij enkele dagen te laat was (*“Hij heeft het weggegooid en zei dat ik geen verlenging kon doen”*, gehoorverslag p. 14), kan aldus geen enkel geloof gehecht worden. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *“alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar tegelijk gesteld dat *“De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden*

zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal". Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. In die gevallen waarop er inhoudelijke fouten op de RC prijken, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, vermeldt de informatie tot slot nog dat er een procedure bestaat voor rechtzetting hiervan bij de Indiase autoriteiten in India, maar ook bij de consulaten in het buitenland (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft de vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ merkt de Raad op dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 34) *in casu* dienstig zou kunnen zijn

of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft omdat hij er niet in geslaagd was om zijn RC te verlengen gezien hij de administratieve stappen daartoe enkele dagen te laat had ondernomen. Hoger 2.3.2.2. is evenwel gebleken dat aan die verklaringen geen enkel geloof gehecht kan worden. Uit objectieve informatie is immers gebleken dat laattijdige verlenging in sommige gevallen bestraft wordt met een boete, doch nooit met een weigering van verlenging (*ibid.*). Op het gehoor bij de commissaris-generaal verklaarde verzoeker verder dat Tibetanen in India *i)* veel racisme ondergaan en *ii)* geen rechten hebben als vluchteling. Wat betreft de verblijfsrechtelijke realiteit waarin verzoeker in India vertoefde, bleek hoger afdoende dat die voldoet aan de criteria voor bescherming zoals vervat in artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker de vluchtelingenstatus niet kan verwerven, is daarbij op zich niet zwaarwichtig genoeg om als ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen. Wat betreft verzoekers bezwaar dat het ontbreken van een vluchtelingenstatus hem de mogelijkheid ontnemt om naar Tibet terug te gaan merkt de Raad op dat dit gegeven geen verband houdt met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft de discriminatie waaraan verzoeker beweerdelijk onderworpen was, merkt de Raad op dat een louter algemene grief betreft die verzoeker niet staft met concrete persoonlijke voorbeelden die voldoende zwaarwegend zijn om als ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ in bovenvermelde zin in aanmerking te nemen.

In zijn verzoekschrift vervolgt verzoeker met een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, die hij als “discriminerend” omschrijft en waartoe hij ter staving een reeks van algemene artikelen neerlegt waarin hij persoonlijk niet wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit die informatie blijkt immers dat “Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”, dat zij er “vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”, terwijl er “geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht” (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). De stukken die verzoeker als staving van de “alomtegenwoordige discriminatie” van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER